

ע"פ 62780/11/15 - שלום פרץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 62780-11-15 פרץ נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת שלומית יעקובוביץ
שלום פרץ
נגד
מדינת ישראל
המערער:
המשיבה:

פסק דין

1. המערער הורשע על סמך הודייתו בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. הסם שמדובר בו הוא קוקאין והכמות שהמדובר בה היא 31.05 גרם נטו של הסם הנ"ל.

בית משפט קמא (כב' השופט ע' דרויאן) קיבל באשר למערער תסקיר של שירות המבחן. בפועל הוגשו לבית המשפט גם מסמכים רבים נוספים באשר למערער וקורות חייו, כך למשל מכתב המלצה ממעסיקו, מכתב מרופא המטפל בו ומכתב מעיריית פ"ת באשר לתהליך טיפולי שעבר המערער ועוד. בית משפט קיבל את כל המסמכים הללו ונאמר כבר בשלב זה, כי לשיטתנו היתה בפניו תמונה מלאה ועדכנית באשר למצבו של המערער.

נזכיר עוד לענין זה, כי התסקיר הוא מיום 15.10.15, אף הוא עדכני ופורש תמונה מלאה.

בגזר דין מפורט קבע בית משפט קמא, כי מתחם הענישה הראוי בתיק זה נע בין 15 ל- 36 חודשי מאסר בפועל כעונש עיקרי לצד רכיבי ענישה נוספים.

באשר למיקומו של המערער בתוך מתחם הענישה, סבר בית המשפט כי אין מקום להחריג אותו מתוך המתחם. בית המשפט נתן דעתו לכל העולה מתסקיר שירות המבחן, למצבו המשפחתי של המערער, היותו אב לשני ילדים קטנים, למקום עבודתו, לעובדה שהמערער טופל ביחידה העירונית לנפגעי סמים ולאחר שנתן דעתו לאלה סבר, כאמור, כי העונש צריך להיקבע בתוך המתחם.

ובהתבסס על קביעה זו, נתן בית משפט קמא משקל, מפליג אפילו, לנסיבותיו האישיות של המערער, לאותו תהליך טיפולי שעבר, שעל כן מיקם אותו בתחתית המתחם שנקבע על ידו והטיל עליו 15 חודשי מאסר בפועל

בניכוי ימי מעצרו. אנו רואים לציין כי המעצר הוא בן חודשיים וגם בניכוי הלך בית המשפט לקראת המערער.

לצד המאסר בפועל הוטלו על המערער עונשי מאסר על תנאי לתקופות משתנות בהתאם לעבירות שמדובר בהן, וכן חויב לחתום על התחייבות בסך 2,000 ₪ ופסילה על תנאי בת שנה למשך שנתיים מיום שחרורו.

על גזר הדין הערעור בפנינו.

2. בהודעת ערעור מפורטת שאליה נלווה טיעון שניכר בו כי יצא מהלב של שני הסנגורים המייצגים היום את המערער, עותרים באי כוחו להתערב בענישה ולשים את כל כובד המשקל על תהליך השיקום שעבר המערער באופן שניתן יהיה לסטות מהמתחם שנקבע על ידי בית משפט קמא.

על אלה הושם הדגש:

המערער הוא אדם נורמטיבי, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. יש לו הרשעה אחת בלבד משנת 2002, דהיינו הרשעה ישנה. המערער עובד בעיריית פ"ת בפניו אשפה. משפחתו תלויה בו לפרנסתה. המערער היה באיזוק אלקטרוני לאורך תקופה ארוכה. הסנגורים מפנים לפרק הזמן הארוך שחלף מאז ביצוע העבירה ועד היום, שנתיים וחצי. וגם זהו נתון שיש להתחשב בו לענין הענישה הקונקרטית.

את הדגש שמים הסנגורים על תהליך השיקום שעבר המערער. המערער היה בטיפול (בנושא הסמים) שנה וחצי. המערער המשיך גם בטיפול לאחר מכן במסגרות שונות. המערער גם היה בטיפול רפואי משום שהוא סובל מחרדות רבות. בשל החרדות המאסר יקשה עליו במיוחד. גם היום הוא מצוי במתח רב בשל החשש כי יאלץ לרצות עונש מאסר.

עוד מפנים הסנגורים לכך, שהמערער הוא זה שהביא את השוטר לביתו וחשף בפניו את הסם שנתפס ושימש בסיס להגשת כתב האישום. יש בכך משום הבעת חרטה מצידו וגם נתון זה צריך להילקח במניין השיקולים.

באשר למתחם הענישה - לטענת הסנגורים ניתן היה גם להגיע למתחם אחר. הסנגורים מפנים לע"פ 7196/11 מדינת ישראל נ' ביזאוי, שם כאשר מדובר היה בכמות העולה לאין שיעור על הכמות בתיק הנוכחי, 119 גרם קוקאין, לא התערב בית המשפט העליון בעונש מאסר בן 6 חודשים בעבודות שירות שהוטל על הנאשם דשם, ללמדך שגם תקופת מאסר זו יכולה להוות רף תחתון במתחם ענישה רלוונטי והולם לעבירה שבפנינו. הסנגורים מפנים גם לפסיקה נוספת שהוגשה לנו ואיננו רואים למנות אותה אחת לאחת.

התביעה מפנה לכמות שמדובר בה, למספר המנות שניתן להכין ממנה ולכך שהמערער למעשה מיצה את ההליך הטיפולי עד תומו.

3. שקלנו את טיעוני הצדדים ודעתנו היא כי אין מקום להתערב בענישה שהוטלה בבית משפט קמא.

שתי שאלות עומדות בפנינו - השאלות הקלאסיות, קרי: קביעת המתחם וסטיה ממנו בשל שיקולי שיקום.

לענין המתחם - נראה לנו כי המתחם שקבע בית משפט קמא משקף נכונה את רמת הענישה הנוהגת והראויה כאחד. מדובר ב- 31 גרם קוקאין. קוקאין הוא סם קשה. מהכמות שמדובר בה ניתן להכין 300 מנות ויותר מכך. כמות כזו, כאשר היא מוזרמת לשוק הסמים, יכולה לגרום להתדרדרות של אנשים שרגלם טרם דרכה במדרון הפתלתל של השימוש בסם, או להביא להתדרדרות נוספת של מי שכבר טעם טעמו של סם.

לא נעלמה מעינינו העובדה כי המערער הוא שהוביל את השוטר לביתו, עדיין הכמות מדברת בעד עצמה וכזכור, מדובר בכמות שלא לשימוש עצמי. לפיכך, המתחם הוא מתחם ראוי ואין מקום להתערב בו.

כיוון שהסנגורים הרחיבו את הדיבור על פסק הדין בענין ביזאוי נתייחס אליו בקליפת אגוז.

נתחיל מכך כי פסק הדין באותו תיק ניתן לפני תיקון 113 ואיננו מתמודד עם הקריטריונים שהטיל המחוקק בתיקון זה. נוסיף לכך שמדובר בפסק דין שניתן בערכאת ערעור ששיקוליה להתערב ולהחמיר את הענישה הם שונים מאלה של גזירת הדין בערכאה ראשונה.

איננו סבורים כי בנסיבות אלה פסק הדין בענין ביזאוי יכול לשנות את התמונה לענין המתחם.

4. השאלה הנוספת היא, האם יש לסטות מהמתחם בשל תהליך שיקום?

למעשה, כפי שצינו לעיל, על זה השליכו הסנגורים את מרבית יהבם. חרף הטיעונים הנרגשים איננו סבורים כי זה המקרה לסטות מטעמי שיקום. המערער עבר תהליך טיפול ארוך ואיננו מקלים בו ראש. תקוותנו היא כי תהליך השיקום שעבר והטיפול ייתן את אותותיו גם לאורך התקופה שבה ישהה המערער בכלא וכי אכן רכש לעצמו כלים שיאפשרו לו שלא להתדרדר פעם נוספת לשימוש בסם.

יחד עם זאת, כאמור, המערער מיצה את התהליך הטיפולי. שירות המבחן התרשם כי ספק אם יש לו כוחות לשיקום נוסף ולטיפול נוסף או אם ירוויח מהם, שעל כן הטיפול בפני עצמו איננו יכול להוות סיבה לסטיה מהמתחם.

באשר לחרדות שסובל מהן המערער - הדעת נותנת כי גם בהיותו בכלא יוכל להיעזר במרשמי התרופות שהוא משתמש בהם עתה ואלה יפחיתו מן החרדות.

טענה נוספת שעלתה בשולי הדברים היא, כי היום לאור פסק הדין בע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו - 29.12.15), נפתחה הדרך לסטיה מהמתחם. גם אם כך, ואיננו רואים להתעכב על כך בהקשר הנוכחי, לא זה המקרה לסטיה גורפת מהמתחם ללא שום שיקול של ממש ומשקבענו כי השיקום אינו יכול לשאת על גבו את משקל הסטיה, בכך למעשה מתמצה הדיון.

אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום ח' שבט תשע"ו, 18/01/2016 במעמד הנוכחים.

שלומית יעקובוביץ', שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד